

STILTEPLAATSEN (3)

Wanneer je in de maanden juli of augustus naar het Zuiden trekt, kan je onmogelijk aan de stroom toeristen ontsnappen. Waar gaan al die mensen naartoe, en wat drijft hen om het zo ver van huis te gaan zoeken? Zelf trokken we te voet van Bordeaux tot aan de Spaanse grens, om het ontbrekende stuk van onze Camino vanuit Londen naar Santiago af te leggen. Velen zullen zich ook terecht afvragen: wat drijft hen?

Het grootste stuk van deze tocht loopt door de Landes, met de oneindige dennenbossen die zich uitstrekken langs de Atlantische Oceaan.

Het is genieten van de stilte en de eenzaamheid, al kan een plots afgesloten weg (niet aangeduid op de recente stafkaarten, noch op Google Maps) en de verplichte omweg langs zanderige of overgroeide paden er even te veel aan zijn.

Naarmate wij meer richting kust stappen, kunnen we gebruik maken van het uitgebreide netwerk van 'voies vertes': 621 kilometer aan fietspaden, met onder meer de 'Vélodyssée' die begint in Roskoff, in de buurt van Brest in Bretagne en helemaal loopt tot voorbij Hendaye. Ideaal om de Landes te ontdekken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat we deze paden vaak moeten delen met fietsende gezinnetjes, maar veelal ook met e-bikes, speedpedelecs, elektrische steps, ... Naarmate we meer zuidwaarts het Baskenland binnen trekken, komen we in dorpjes met vreemd klinkende namen. Hoewel het Baskisch enkel nog door de ouderen wordt gesproken en enkel in bepaalde scholen wordt gedoceerd, worden de plaats- en straatnamen in de beide talen aangeduid. In sommige plaatsen, zoals Bayonne, zelfs in drie, met als derde taal, het Occitaans.

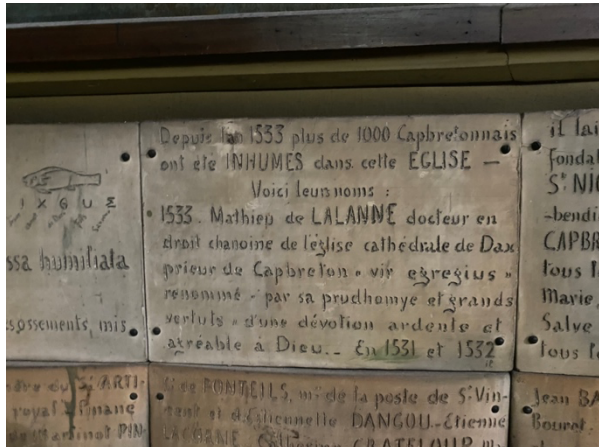
Na de nodige verfrissing en rust gaan we elke dag op zoek naar een stempel voor onze 'credencial': meteen een gelegenheid om de plaatselijke kerk te bezoeken.

Twee kerken trokken onze bijzondere aandacht: de kerk van Capbreton en deze van Saint-Jean-de-Luz.

Tot de 15de eeuw stond er in Capbreton enkel een kapel, die door Clovis gebouwd werd na de overwinning op de Visigoten in 507. In 1539 werd de kerk gebouwd, en in 1540 de klokkentoren met hout en balken van de oude kapel. Een vierkante toren, naast de klokkentoren, diende als baken voor de zeevaarders en als uitkijkpost voor de kustwacht.

In 1570 staken de Hugenoten Capbreton in brand. Ook de kerk ontsnapte er niet aan. In 1826 zorgde de Maritieme Overheid voor de heropbouw van de toren, en kan ze tot op vandaag de functie van vuurtoren opnemen. Binnen in de kerk zijn ook prachtige fresco's en wandtapijten te bewonderen die dateren uit het einde van de 19de eeuw. De vele marmeren gedenkplaten voor de sinds 1648 overleden zeelui, niet alleen uit de omgeving, maar ook uit verdere delen van Europa zijn indrukwekkend.

© Kris Lombaert

De werken aan de kerk van Saint-Jean-de-Luz werden in de 17de eeuw afgerond. Toen het huwelijk van Lodewijk XIV er in 1660 plaats vond, was de kerk nog in aanbouw. Bij het binnenkomen trekt het centraal opgehangen miniatuurschip 'Keizerin Eugenie' (de 3de vrouw van Napoleon) de aandacht. Ook het barokke, met bladgoud versierde altaarstuk is indrukwekkend. Maar het meest bijzonder zijn de langs de zijwanden van de kerk opgetrokken, 3 verdiepingen eikenhouten balkons. Tot in 1960 mochten enkel mannen vanop de balkons de vieringen bijwonen. De vrouwen moesten beneden plaatsnemen, boven

de graftombes van de overleden familieleden, die in de kerk begraven lagen.

© Kris Lombaert

Onze tocht eindigt aan het station van Hendaye, 15 kilometer van Saint-Jean-de-Luz en op enkele honderden meters van Irun, het eerste stadje in Spanje, waar we nog even langs gaan en waar we in 2014 de Camino del Norte startten.

Voor ons is deze cirkel rond!

We keren naar huis terug met, misschien wat vermoeide ledematen, maar vol frisse moed om de draad van het dagelijkse leven terug op te pikken.

Nu is het alweer uitkijken naar de volgende.

Lieve Heiremans

Stilstaan bij het Evangelie:

Homilie van de voorbije zondag: 19de zondag door het jaar

IK BEN HET LEVENDE BROOD

Evangelie (Johannes 6, 41-51)

Intussen waren de Joden gaan morren omdat Hij gezegd had: "Ik ben het brood dat uit de hemel is neergedaald." "Dit is toch Jezus, de zoon van Jozef?" zeiden ze. "En zijn vader en moeder zijn hier toch bekend? Hoe kan Hij dan beweren: 'Ik ben uit de hemel neergedaald.'?"

Jezus gaf hun ten antwoord: "Houd op met dat gemor. Niemand kan naar Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem naar Mij toe haalt – en ik laat hem op de laatste dag opstaan. Er staat geschreven bij de profeten: 'En allen zullen onderricht ontvangen van God.' Wie naar de Vader heeft geluisterd en bij Hem in de leer is geweest, komt naar Mij toe. Niet dat iemand de Vader ooit gezien heeft: alleen Hij die van God komt, heeft de Vader gezien. Waarachtig, ik verzeker u: wie gelooft, bezit eeuwig leven. Ik ben het brood om van te leven. Uw voorouders hebben in de woestijn het manna gegeten, en toch zijn ze gestorven. Zo is het niet met het brood dat uit de hemel neerdaalt: wie daarvan eet, zal niet sterven. Ik ben het levende brood, dat uit de hemel is neergedaald. Als men van dat brood eet, zal men leven in eeuwigheid. En het brood dat ik zal geven, is mijn vlees, voor het leven van de wereld."

De Joodse toehoorders zullen heel goed begrepen hebben wat Jezus bedoelde, als Hij zei: "Ik ben het brood dat uit de hemel is neergedaald." Ze kenden de oude geschriften op hun duimpje, en deze tekst zit vol verwijzingen ernaar. "Ik ben" verwijst naar de naam van God in het oude testament: "Ik ben die ben". De woestijn is de plaats waar men God ontmoet en waar men zich voorbereidt op een nieuwe taak. Het eeuwig leven, een leven bij God, is voor de Joden de samenvatting van al wat goed is. En als Jezus zichzelf vergelijkt met manna dat uit de hemel neerdaalt, dan snappen de Joden wel dat Hij daarmee wil zeggen dat Hij de menselijk zichtbare Gezondene is van de eeuwige God.

Maar dat kunnen of willen ze niet begrijpen. En de reden daarvoor was, dat ze zo dicht met Hem samenleefden. Hij was gewoon één van hen, een

sterveling, de zoon van Jozef, de timmerman. Ze kenden Hem en zijn familie, zagen Hem, hoorden Hem. Maar ze konden of wilden niet de diepere kern van zijn persoon herkennen of erkennen: zijn vriendschap en verbondenheid met zijn goddelijke Vader, en zijn roeping om ons een hartelijke God te leren kennen in plaats van een eisende of dreigende God. Dat was nochtans het geloof waartoe zij uitgenodigd werden: in de menselijke Jezus de onzichtbare God ervaren. Het bleek een moeilijke opgave voor de Joden van toen.

Maar het blijkt ook een moeilijke opgave voor ons nu. Wij staan wel verder van Hem af, maar in deze moderne wereld zijn we gewoon geworden om alleen maar als echt te beschouwen wat we kunnen zien, meten of controleren. Al het andere wordt al gauw bestempeld als vals, subjectief of een illusie. Maar de binnenkant van de wereld kunnen we alleen maar ervaren met onze zintuigen en ons hart.

Geloven was moeilijk voor de Joden van toen, en het blijft moeilijk voor ons. Maar geloven is wel de kern van het verhaal, zeker bij Johannes. Iemand heeft ooit gezegd: "Als je hard genoeg gelooft dat de televisie de afwas doet, dan doet hij dat. Kwestie is dat je het hard genoeg moet geloven." Dit is uiteraard een boutade, maar het geeft wel aan dat het inderdaad niet gemakkelijk is. Dat is misschien één van de eerste opdrachten voor ons, gelovigen: in deze moderne tijd van vandaag het onzichtbare – en dé Onzichtbare – leren zien en ervaren. En misschien kunnen we daarvoor nog het best kijken naar de (vele) kleine en hoopvolle tekenen van menselijke goedheid waarmee christenen proberen de wereld een beetje te verbeteren. En daartoe kunnen we kracht putten uit het Brood van de eucharistie, Jezus zelf, het levende en levengevende Brood, het grote teken van de liefdevolle Onzichtbare die ons bezielt.

Constant

(deels geïnspireerd door Frans Mistiaen)

Overleden

BRUSSEGEM Sint-Stefanus

Mevr. Alice Van Hove, weduwe van Raymond Van den Houte, wonende Dorpstraat 32 in Brussegem. Ze werd geboren in Brussegem op 11 juli 1925 en overleed er op 8 augustus. De uitvaartplechtigheid had plaats op vrijdag 16 augustus in de kerk van Brussegem.

HAMME Sint-Goedele

Mevr. Jeannine Claeys, weduwe van Marcel Sacré, geboren in Veurne op 27 april 1924, overleden in Brugge op 6 augustus 2024. Zij woonde in de Guduladreef, 18 in Hamme.

RELEGEM Sint-Jan-De-Doper

Mevr. Lucienne Amerijckx, weduwe van Jozef Belgrado. Geboren te Relegem op 1 november 1924 en overleden in het WZC Heilig Hart te Grimbergen op 6 augustus. De afscheidsviering vond plaats in de kapel van het WZC Heilig Hart op maandag 12 augustus.

Dat onze dierbare overledenen mogen rusten in Gods vrede.

Vieringen van de komende zondag: 20ste zondag door het jaar

BRUSSEGEM Sint-Annakapel

Dinsdag 20 augustus

19.00u: Eucharistieviering

HAMME Sinte-Goedele

Zondag 18 augustus

9.00u: Eucharistieviering

OSSEL Sint-Jan-de-Doper

Zondag 18 augustus

Geen viering

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Zondag 18 augustus

10.30u: Eucharistieviering

Intenties: Jaarmis Jan Van den Bossche en Madeleine Franssens, Michaël Meurrens

Lector: Johan Muyldermans

Misdienaars: Celine en Jinte

WEMMEL Sint-Engelbertus

Zaterdag 17 augustus

17.30u : Eucharistie (NL)

Zondag 18 augustus

11.00u: Eucharistie (F)

WEMMEL Sint-Servaas

Zondag 18 augustus

10.30u: Gebedsdienst